

Валерио, да вършат. — Те едно зас...?

Шарталия. — ... те едно засъстичество...

Валерио. — Застъпничество, това е извънредно много за мене, господин подсекретарь, но ако Негово Високоство благоволит.

Шарталия. — О! Негово Високоство не обръща никакво внимание на иерархията на върховният институт; ^(иерархията на) той цели само ^{интелигентността} събота.
Валерио потвържда Панталоне.

Панталоне. — Ни не ще забравим, че тоя почина ^(е ваше отъко...) (Шарталия се покланя и излиза. Панталоне влиза рече към себе си.) Не пожела дори да ни гле! О! о! Неца-стенъ баща! О! мое мило дете!
Връща се въ къщата Валерио.

Джандуя. — Нега стана работно! Оплакванъ го се чет-лоро си сърдце. (Съжаля) Ще го видя

Лткаръ. — Няма ли да останете на митинга?

Джандуя, никакво политическо. — Не, господине...
Не обичамъ безредието, общественитъ слушове, възбудениитъ

Гледи...

Влиза въ къщата на Панталоне. Хора имаваатъ, свъртали се за мига на пазара, таме проваляваатъ мъртви: Арлекинъ влиза и стъпа на масата ^(на) Лткаръ отъ Болокя.

Арлекинъ. — Добъръ денъ, докторе, какъ сте? Много се радвамъ, че ви върдамъ. Ще имамъ, ^(знаемъ) забавно зрелище?

Лткаръ. — За какво зрелище говорите, имамъ придемето?